

Dosar nr. [•]

ROMÂNIA
TRIBUNALUL ILFOV
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ Nr. [•]

Ședința publică din data de 29.05.2018

Completul compus din:

PREȘEDINTE [•]

Grefier [•]

Pe rol judecarea cauzei civile privind pe reclamanta [•] și pe pârâta [•], intervenient [•], având ca obiect acțiune în daune delictuale.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 14.05.2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată când, tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 21.05.2018 și apoi pentru astăzi, 29.05.2018, când,

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra prezentei cauze, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Ilfov din data de 24.11.2017, reclamanta [•] a solicitat obligarea pârâtei la plata despăgubirilor civile constând în daune materiale în cuantum de 1.582,61 lei reprezentând cheltuieli efectuate cu spitalizarea și tratamente de recuperare și daune morale în cuantum de 550.000 lei, penalități de întârziere în cuantum de 0,2%/ zi de întârziere, calculate din a unsprezecea zi de la data rămânerii definitive a hotărârii ce se va pronunța și plata cheltuielilor de judecată.

În motivare a arătat, în esență, că la data de 20.02.2017, intervenientul [•], în timp ce conducea autoturismul cu nr. de înmatriculare [•], pe DN 76, pe direcția Brad-Deva, **acesta a pierdut controlul direcției de deplasare, din cauza vitezei neadaptate condițiilor de drum și s-a răsturnat în afara părții carosabile.** În urma evenimentului rutier, **reclamanta a suferit leziuni care au necesitat 110-120 zile de îngrijiri medicale.**

De asemenea, a arătat că la data producerii accidentului, autovehiculul pe care îl conducea intervenientul, era asigurat RCA la societatea de asigurări pârâtă, astfel că, raportat la dispozițiile legale incidente în cauză, reclamanta este îndreptățită să solicite și să primească despăgubiri de la pârâtă. A mai apreciat ca

sunt îndeplinite condițiile privind răspunderea civilă delictuală față de intervenient, temeiul plății despăgubirii de către asigurătorul autoturismului condus de intervenient fiind art. 11 alin. 2 și art. 15 alin. 3 din OUG 54/2016 și 12 alin. 2 lit. d din Norma 39/2016.

În drept cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 1349 C.c., art. 11 alin. 2 și art. 15 alin. 3 din OUG 54/2016 și 12 alin. 2 lit. d din Norma 39/2016.

La data de 22.12.2017, pârâta a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată în principal, apreciind că nu sunt dovedite elementele răspunderi civile delictuale, iar în subsidiar, admiterea în parte a acesteia.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul reține următoarele:

În fapt, prin ordonanța din data de 21.06.2017 emisă de Parchetul de pe lângă Judecătoria Deva, în dosarul nr. [•], s-a dispus clasarea cauzei privind pe intervenientul [•] pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prevăzută de art. 196 alin. 2 și 3 C.pen., întrucât persoana vătămată [•] și-a retras plângerea prealabilă.

În considerentele ordonanței de clasare, s-a reținut că la data de 20.02.2017, intervenientul [•], în timp ce conducea autoturismul cu nr. de înmatriculare [•], pe DN 76, pe direcția Brad-Deva, acesta a pierdut controlul direcției de deplasare, din cauza vitezei neadaptate condițiilor de drum și s-a răsturnat în afara părții carosabile. În urma evenimentului rutier, reclamanta a suferit leziuni care au necesitat 110-120 zile de îngrijiri medicale.

Tribunalul reține că la data producerii accidentului, autovehiculul era asigurat RCA la societatea de asigurări pârâta.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală efectuat de Serviciul de Medicină Legală Hunedoara nr. [•] (f. 41-44), reclamanta a fost internată în perioada 20.02. – 23.02.2017, cu diagnosticul de **politraumatism prin accident rutier, traumatism cranio-cerebral minor cu excoriație frontală, contuzie cervicală, traumatism cervical dorsal amielic cu fractură cominutivă corp vertebral D5, fractură tasare anterioară platou superior D12 și fractură apofiză spinoasă D1, traumatism toracic cu fracturi arcuri costale drepte C3, C4 și mic pneumotorax, fractură medio-claviculară dreapta axată, fractură fără deplasare extremitate distală metacarp V mână dreapta imobilizată cu atelă gipsată.**

În concluziile raportului de expertiză medico-legală, reclamanta a prezentat leziuni traumatice ce au necesitat 110-120 de zile de îngrijiri medicale de la data producerii lor, în cazul în care nu survin complicații.

Potrivit depoziției martorei [•], reclamanta a fost nevoită să poarte

corset și guler cervical timp de 7-8 luni, suferind mai multe intervenții chirurgicale. În această perioadă, reclamanta nu s-a putut îngriji singură, fiind ajutată de martoră. În prezent, reclamanta acuză dureri la nivelul spatelui, claviculei și umărului. După accident, starea emoțională a reclamantei s-a schimbat destul de mult.

În drept, în ceea ce privește legea civilă substanțială aplicabilă în prezenta cauză, tribunalul reține că sunt incidente dispozițiile Noului Cod Civil, astfel cum rezultă din interpretarea prevederilor art. 103 din Legea nr. 71/2011, potrivit cărora: *„obligatiile născute din fapte juridice extracontractuale sunt supuse dispozițiilor legii în vigoare la data producerii ori, după caz, săvârșirii lor.”* Prin urmare, sunt aplicabile dispozițiile art. 1357 și urm. C.civ., relative la răspunderea pentru fapta proprie, întrucât fapta pretins ilicită s-a produs la data de 20.02.2017, deci după intrarea în vigoare a Noului Cod Civil. De asemenea, la data producerii accidentului, erau în vigoare dispozițiile Normei nr. 39/2016 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule.

Având în vedere că prin ordonanța din data de 21.06.2018 emisă de Parchetul de pe lângă Judecătoria Deva, în dosarul nr. [•] (f. 35), s-a dispus clasarea cauzei ca urmare a retragerii plângerii penalabile penale, fiind nesoluționată acțiunea civilă, față de dispozițiile art. 25 alin. (5) C. proc.pen., reclamanta poate introduce la instanța civilă acțiune pentru repararea prejudiciului.

Tribunalul apreciază ca fiind îndeplinite condițiile privind răspunderea civilă delictuală față de intervenient. Termenul plății despăgubirii de către asiguratorul autoturismului condus de intervenient îl reprezintă art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a din OUG nr. 54/2016 (în vigoare la data producerii accidentului).

Astfel, potrivit art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a din OUG nr. 54/2016, asiguratorul RCA are obligația de a despăgubi partea prejudiciată pentru prejudiciile dovedite suferite în urma accidentului produs prin intermediul vehiculului asigurat. Fără a depăși limitele de răspundere prevăzute în contractul RCA, potrivit art. 7 alin. (5) și (6) și în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a contractului RCA, asiguratorul RCA acordă despăgubiri în bani pentru vătămări corporale sau deces, inclusiv pentru prejudicii fără caracter patrimonial.

În ceea ce privește condițiile răspunderii civile delictuale, tribunalul reține că potrivit art. 1349 alin. 1 și 2 C.civ., orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.

De asemenea, potrivit art. 1357 alin. 1 și 2 C.civ., cel care cauzează altuia un

prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.

Din dispozițiile legale anterior menționate, rezultă cele patru condiții pentru angajarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie: săvârșirea unei fapte ilicite, existența unui prejudiciu, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, precum și vinovăția.

În ceea ce privește fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, tribunalul reține că aceasta reprezintă orice acțiune sau inacțiune prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv sau chiar interesului ce aparține altei persoane.

Astfel, se constată îndeplinită condiția săvârșirii de către intervenient a unei fapte ilicite, aceasta constând în fapta din data de 20.02.2017, când acesta a condus autoturismul cu nr. de înmatriculare [•], pe DN 76, pe direcția Brad-Deva, pierzând controlul direcției de deplasare, din cauza vitezei neadaptate condițiilor de drum și s-a răsturnat în afara părții carosabile, în urma evenimentului rutier, reclamanta a suferit leziuni care au necesitat 110-120 zile de îngrijiri medicale.

Fapta ilicită săvârșită de către intervenient rezultă din actele dosarului de urmărire penală, și anume din procesul-verbal de cercetare la fața locului, planșele foto.

Vinovăția, ca element al răspunderii civile delictuale, reprezintă atitudinea subiectiva pe care autorul faptei a avut-o față de aceasta și de urmările acesteia, la momentul la care a săvârșit-o. Pentru angajarea răspunderii civile delictuale este necesar ca fapta ilicită să fie imputabilă autorului ei. Or, din actele dosarului de urmărire penală, rezulta că, fapta ilicită a fost săvârșită cu vinovăție de către intervenient, sub forma culpei.

Tribunalul nu poate reține o culpă a reclamantei în producerea accidentului, astfel cum a fost invocată de pârâtă, întrucât, potrivit depoziției martorei [•], ce se afla în autoturism la momentul producerii accidentului, reclamanta purta centura de siguranță, iar potrivit art. 14 alin. 1 din OUG nr. 54/2016, în situația în care persoana prejudiciată a contribuit, din culpă, la producerea accidentului sau la mărirea prejudiciului, cel chemat să răspundă va fi ținut răspunzător numai pentru partea din prejudiciu care îi este imputabilă; în astfel de situații întinderea răspunderii fiecărei persoane va fi cea constatată prin orice mijloc de probă.

În ceea ce privește *prejudiciul*, ca element al răspunderii civile delictuale, acesta constă în rezultatul, efectul negativ suferit de o anumită persoană, ca urmare a faptei ilicite săvârșită de o altă persoană.

În cauza civilă de față se pune problema reparării patrimoniale a unui prejudiciu fără caracter patrimonial, respectiv a acordării daunelor morale pretinse de reclamantă pentru încălcarea unor drepturi subiective civile nepatrimoniale.

Tribunalul reține că daunele morale sunt consecința prejudiciului nepatrimonial, și anume suferința de ordin fizic și afectiv provocată de accidentul rutier din data de 20.02.2017.

Astfel cum rezultă din raportul de expertiză medico-legală efectuat de Serviciul de Medicină Legală Hunedoara nr. [•] (f. 41-44), reclamanta a prezentat leziuni traumatice ce au necesitat 110-120 zile de îngrijiri medicale de la data producerii lor, în cazul în care nu survin complicații.

Prin urmare, prejudiciul moral suferit de reclamantă este unul cert, existența acestuia fiind dincolo de orice îndoială.

Nu se pune problema în cauza de față a caracterului cert în ceea ce privește posibilitatea de evaluare, având în vedere specificul daunelor morale. Astfel, judecătorul cauzei este singurul care, în raport cu împrejurările concrete ale cauzei, poate să aprecieze o suma globală reprezentând echivalentul prejudiciului suferit. În ceea ce privește proba întinderii prejudiciului moral, estimarea acestuia se face de către instanța investită cu soluționarea cauzei, prin luarea în considerare a circumstanțelor de săvârșire a faptei ilicite și a consecințelor cele mai probabile pe care această faptă le-ar putea produce asupra unui om din respectiva categorie, socială ori profesională.

În ceea ce privește evaluarea prejudiciului moral, **tribunalul are în vedere durata îngrijirilor medicale, și anume 110-120 de zile, efectuarea diferitelor intervenții chirurgicale de către reclamantă, perioada de recuperare, aspecte care rezultă din raportul de expertiză medico-legală efectuat de Serviciul de Medicină Legală Hunedoara nr. [•] ce se coroborează cu depoziția martorei [•].**

Din această perspectivă, tribunalul mai reține că, deși i se cuvin daune morale, nu este justificată suma de 665.000 lei solicitată de aceasta. Sub acest aspect, se are în vedere faptul că **leziunile nu au pus în primejdie viața persoanei, iar reclamanta nu a rămas cu infirmitate fizică posttraumatică.**

Totodată, tribunalul nu poate reține susținerile reclamantei referitoare la faptul că, în urma accidentului rutier, nu a mai putut desfășura activitățile sale de bază, iar aceste schimbări au condus la diminuarea veniturilor pe care le-ar fi încasat în mod normal, întrucât acest pretins prejudiciu de natură materială nu a fost probat de către reclamantă. Mai mult, conform depoziției martorei, anterior producerii accidentului, reclamanta obținea venituri, fiind angajată la același loc de muncă la care lucrează și acum, iar în perioada în care reclamanta a fost în concediu medical, aceasta primea salariul.

În consecință, raportat la gravitatea afecțiunilor suferite de reclamantă, ce rezultă din numărul de zile de îngrijiri medicale și din timpul necesar pentru ameliorarea afecțiunilor suferite, tribunalul constată că prejudiciul moral produs

prin fapta ilicită, ce nu trebuie privit ca o sursă de înavuțire pentru reclamantă, ci, dimpotrivă, trebuie să constituie o reparație echitabilă a prejudiciului produs, dar să fie și de natură a descuraja, pe viitor, o conduită asemănătoare cu cea a intervenientului sau a altei persoane. Din acest ultim punct de vedere, nu se pune problema acordării unor „despăgubiri exemplare”, ci doar a unor despăgubiri care să aibă și o eficiență practică în realitatea obiectivă, care să fie de natură să descurajeze neglijența celor care desfășoară o anumită activitate, precum cea de a conduce autovehicule, în contextul actual, marcat de o creștere substanțială a numărului de accidente rutiere.

În ceea ce privește prejudiciul material solicitat de reclamantă, tribunalul constată, analizând înscrisurile depuse (bonuri fiscale și chitanțe de la f. 63-69), că reclamanta a făcut dovada suportării unor cheltuieli materiale în cuantum de 1.582,61 lei.

În consecință, raportat la înscrisurile justificative depuse la dosar, tribunalul reține existența unui prejudiciu cert de 1.582,61 lei, reprezentând daune materiale.

În cauză este îndeplinită și condiția privind *legătura de cauzalitate* dintre fapta ilicită a intervenientului și prejudiciul suferit de reclamantă, astfel cum rezultă din probele administrate în cauză.

Prin urmare, raportat la considerentele de fapt și de drept anterior expuse, tribunalul va admite în parte cererea de chemare în judecată și va obliga pârâta la plata către reclamantă a sumei de 200.000 lei, cu titlu de daune morale, precum și la plata sumei de 1.582,61 lei, cu titlu de daune materiale.

În ceea ce privește cererea privind obligarea pârâtei la plata penalităților de întârziere de 0,2% pe zi de întârziere, tribunalul reține că potrivit art. 20 alin. 5 din OUG nr. 54/2016, dacă asigurătorul RCA nu își îndeplinește integral obligațiile în termenul prevăzut la alin. (4) sau dacă diminuează nejustificat despăgubirea ori întârzie achitarea despăgubirii, acesta este obligat la plata unor penalități de 0,2% pe zi de întârziere calculate la nivelul sumei de despăgubiri convenită sau la diferența de sumă neachitată. Plata penalităților se face odată cu plata despăgubirii.

Având în vedere că despăgubirea a fost stabilită prin intermediul prezentei sentințe, tribunalul constată că dreptul reclamantei de a pretinde obligarea pârâtei la plata penalităților de întârziere nu există. Acest drept se naște, în conformitate cu dispozițiile legale menționate anterior, după trecerea unei perioade de 10 zile de la comunicarea hotărârii judecătorești definitive prin care se stabilește cuantumul despăgubirii pe care pârâta este obligată să o plătească. Față de aceste considerente, tribunalul va respinge acest capăt de cerere ca neîntemeiat.

Față de culpa procesuală a pârâtei, în temeiul art. 453 C.proc.civ., va obliga pârâta la plata către reclamantă a sumei în cuantum de 3.325,03 lei, reprezentând

onorariu de avocat, cu titlu de cheltuieli de judecată.

, tribunalul va obliga pârâta la plata către reclamantă a sumei de 90,8 lei, reprezentând cheltuieli procesuale de administrare a probei testimoniale, în temeiul dispozițiilor art. 451 alin. 1 C.proc.civ. raportat la art. 326 C.proc.civ.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Admite în parte cererea formulată de reclamanta [•], CU DOMICILIUL ALES LA CA LOSPA CRISTIAN PAUL DIN STR. DR. MIHAIL MIRINESCU NR. 1, AP. 2, SECTOR 5, în contradictoriu cu pârâta [•] și cu intervenientul forțat [•].

Obligă pârâta la plata către reclamantă a sumei de 200.000 lei, cu titlu de daune morale, precum și la plata sumei de 1.582,61 lei, cu titlu de daune materiale.

Respinge cererea privind obligarea pârâtei la plata penalităților de întârziere ca neîntemeiată.

Obligă pârâta la plata către reclamantă a sumei în cuantum de 3.325,03 lei, reprezentând onorariu de avocat, a sumei de 90,8 lei, reprezentând cheltuieli procesuale de administrare a probei testimoniale, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de apel în termen de 30 zile de la comunicare.

Cererea de apel se depune la Tribunalul Ilfov.

Pronunțată în ședință publică, azi, 29.05.2018.

PREȘEDINTE,
[•]

GREFIER,
[•]

Dosar nr. [•]

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A VI A CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ Nr. [•]

Ședința publică de la 18.12.2018

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: [•]

JUDECĂTOR: [•]

GREFIER: [•]

(...)

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII**

DECIDE:

Respinge apelul formulat de apelanta pârâtă [•], înregistrată în registrul comerțului sub nr. [•], CUI [•], cu sediul în [•], împotriva sentinței civile nr. [•] pronunțate de Tribunalul Ilfov Secția Civilă în dosarul nr. [•], în contradictoriu cu apelanta-reclamantă [•] (CNP [•]) cu domiciliul procesual ales la Cabinet de avocat Lospa Cristian Paul în București, str. Dr. Mihail Mirinescu nr.1, ap. 2, sector 5 și intimatul-intervenient [•] (CNP [•]) cu domiciliul în [•], ca nefondat.

Admite apelul formulat de apelanta-reclamantă [•] împotriva sentinței civile nr. [•] pronunțate de Tribunalul Ilfov Secția Civilă în dosarul nr. [•].

Schimbă în parte sentința apelată, în sensul că obligă pârâta să plătească reclamantei penalități de întârziere aferente sumelor acordate cu titlu de daune materiale și morale, de 0,2% pe zi de întârziere calculate la nivelul sumei de despăgubire convenită sau la diferența de sumă neachitată, începând cu a 11 a zi de la comunicarea către apelanta pârâtă a hotărârii definitive.

Obligă apelanta pârâtă la suma de 2.000 lei, reprezentând cheltuieli de judecată efectuate în apel.

Cu drept de recurs în 30 de zile de la comunicare, cererea de recurs urmând a se depune la Curtea de Apel București, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată în ședință publică azi 18.12.2018.

Președinte,
[•]

Judecător,
[•]

Grefier,
[•]

